

1212, 26. září

Přemysl Otakar I. získává královskou korunu dědičně (tzv. Zlatá bula sicilská)

Zlatá bula sicilská upravovala definitivně vztah českého krále a českého království k císaři a říši římské. Českému králi přiznáno právo dědičnosti královského titulu, titul říšského arcibiskupa kurfiřtská hodnost, opravňující volit římského císaře. Morava se stala nedílnou součástí Českého království, Čechy mohly být udíleny jako léno římskými panovníky jen doma přijatému králi, český král měl navštěvovat říšské sněmy v Norimberku, Bamberku a Merseburku a obesílal říšské korunovační jízdy do Říma.

Fridrich, z boží milosti římský císař volený, vždy rozmnožitel říše, král sicilský, vévoda apulský a kníže kapujský.

Poněvadž ozdoba a moc císařská předchází náš stav, že nejen hodnosti ostatních knížat, nýbrž i královská žezla uděluje naše velebnost, pokládáme za slavnou a velikou věc, že v tak velikém dobrodiní naší štědrosti i jiným vzrůstá rozmnožení královské důstojnosti a že tím naše vznešenost netrpí nijakou újmu.

Proto my přihlížejíce k přeslavným službám oddanosti, které veškerý lid český od dávného času věrně i oddaně prokazoval císařství římskému a že jasný král jejich Otakar od začátku mezi jinými knížaty zvláště před ostatními nás zvolil císařem a při naší volbě ustavičně a užitečně setrval: jako náš milý strýc, dobré paměti král Filip, poradiv se se všemi knížaty, svým privilegiem ustanovil, i my jej králem ustanovujeme a potvrzujeme a tak posvátné a důstojné ustanovení schvalujeme a království České štědře a beze všeho vymáhání peněz i

obvyklé spravedlnosti našeho dvora jemu a jeho nástupcům navěky propůjčujeme: chtějíce, aby kdokoliv od nich bude zvolen králem, k nám nebo našim nástupcům přijel a náležitým způsobem odznaky královské přijal. Také povolujeme, aby on a jeho nástupcové drželi všechny hranice, které zmíněnému království patří, ať by jakkoliv byly odcizeny. Také jemu a jeho dědicům úplně povolujeme právo a moc žídati v úřad biskupy jeho království; avšak tak, aby se těšili té svobodě a bezpečnosti, kterou mívali od našich předchůdců. Ustanovujeme pak z nadbytku naší štědrosti, že řečený jasný král nebo jeho dědicové nejsou povinni choditi na žádný náš sněm. Leč který bychom svolali do Bamberka nebo Norimberka, kdybychom nařídili konati sněm v Merseburce, tam tak přijíti jsou povinni. Kdyby kníže polský, jsa pozván, přišel, mají mu dáti průvod, jako někdy jejich předchůdcové, králové čeští, činívali; avšak tak, aby jim napřed byla učena lhůta šesti neděl k příchodu k zmíněným sněmům. S tou však řečenému králi Otakarovi nebo jeho nástupcům, aby nám poslal tři sta oděnců nebo vyplatil tři sta hřiven.

K trvalé paměti a moci tohoto našeho ustanovení a potvrzení poručili jsme toto privilegium napsati rukou Jindřicha z Paříže, notáře a věrného našeho, a zlatou bulou naší utvrditi roku, měsíce a indikce níže psaných.

Této věci svědkové jsou tito: arcibiskup z Bari, biskup tridentský, biskup basilejský, biskup kostnický, biskup churský; opat z Reichenau, opat svatého Havla, opat Wisemburský, Bertold z Neifen, přední notář dvora královského; hrabě Oldřich z Kyburka, hravě Rudolf z Habsburka a lantkrabě v Alsasku, hrabata Ludvík a Heřman z Froburka, hrabě Weněř z Hohenburka, Arnold šlechtic z Wartu, Rudolf z Reprechtsweileru, Rudolf

z Ramenskberka, Alberto z Tanehausu, komorník, a mnoho jiných velmožů a šlechticů a svobodníků, jejich svědectvím je toto privilegium potvrzeno.

Stalo se toho roku od vtělení Páně tisícího dvoustého dvanáctého, v měsíci září, v patnácté indikci, království však pána našeho Fridricha nejjasnějšího, zvoleného císaře římského a vždy rozmnožitele říše krále sicilského, roku patnáctého.

*Dáno ve vznešeném městě Basileji rukou Oldřicha místoprotonotáře dvacátého šestého září šťastně.
Amen.*

Originál listiny je uložen ve Státním ústředním archívu ve fondu Archív České koruny, inv. č. 2. Publikoval ji G. Friedrich, Codex diplomaticus et epistolaris regni Bohemiae, II, 1912, str. 92, č. 96. Ve Friedrichově překladu je otištěn v publikaci K. Doskočil, Listy a listiny z dějin československých 869 - 1938, Praha 1938, str.17,č.7.

